Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

11 юни 2020 година*

„Обжалване — Марка на Европейския съюз — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Възражение — Член 8, параграф 1, буква б) — Вероятност от объркване — Преценка на сходството между конфликтните знаци — Преценка на отличителния характер на по-ранната марка“

По дело C-115/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 14 февруари 2019 г.,

China Construction Bank Corp., установено в Пекин (Китай), за което се явяват A. Carboni и J. Gibbs, solicitors,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явяват J. Ivanauskas и D. Botis, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Groupement des cartes bancaires, установено в Париж (Франция), за което се явява C. Herissay-Ducamp, адвокат,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на състава, M. Ilešič (докладчик) и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

1 С жалбата си China Construction Bank Corp. (наричано по-нататък „CCB“) иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 6 декември 2018 г., China Construction Bank/EUIPO — Groupement des cartes bancaires (CCB) (T-665/17, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2018:879), с което Общият съд е отхвърлил жалбата му за отмяна на решението на първи апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 14 юни 2017 г. (преписка R 2265/2016-1), постановено в производство по възражение със страни Groupement des cartes bancaires и CCB (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

2 Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 г. година относно марката на [Европейския съюз] (ОВ L 78 2009 г., стр. 1) е изменен с Регламент (ЕС) 2015/2424 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 г. (ОВ L 341 г., 2015 г., стр. 21), който е влязъл в сила на 23 март 2016 г. Впоследствие той е отменен и заменен, считано от 1 октомври 2017 г., с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154 г., 2017 г., стр. 1). Предвид момента на настъпване на фактите по спора обаче тази жалба трябва да бъде разгледана с оглед на материалните разпоредби на Регламент № 207/2009.

3 Член 8 от Регламент № 207/2009 гласи:

„1. При възражение на притежателя на по-ранна марка, се отказва регистрация на заявената марка:

[…]

б) когато поради своята идентичност или сходство с по-ранната марка и поради идентичността или сходството на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, на която е защитена по-ранната марка; вероятността от объркване включва възможност за свързване с по-ранната марка.

[…]

5. При възражение на притежателя на по-ранна марка […] се отказва регистрация на марката, за която е била подадена заявката, когато тя е идентична или сходна на по-ранна марка и тя трябва да бъде регистрирана за стоки или услуги, които не са сходни на тези, за които е регистрирана по-ранната марка, когато, в случай на по-ранна марка на [Европейския съюз], тя се ползва с репутация в [Съюза], а в случай на по-ранна национална марка, тя се ползва с репутация в съответната държава членка, и когато използването без основателна причина на марка, за която е била подадена заявка, извлича неоснователно полза от отличителния характер или от репутацията на по-ранната марка или би я увредило“.

Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

4 На 14 октомври 2014 г. CCB подава заявка до EUIPO да регистрира следния знак като марка на Европейския съюз:

5 Услугите, за които е поискана регистрацията, спадат към клас 36 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година (наричана по-нататък „Ницската спогодба“) и отговарят на следното описание: „Банково дело; финансови оценки (застраховки, банки, недвижимости); услуги за финансиране и предоставяне на средства; услуги във връзка с кредитни карти, дебитни карти; депозити на ценни книжа; оценяване на антики; брокерски услуги; поръчителство; попечителство“.

6 На 7 май 2015 г. Groupement des cartes bancaires подава възражение срещу регистрацията на заявената марка за всички услуги, посочени в предходната точка. Възражението се основава на по-ранни права, сред които е следната марка на Европейския съюз, регистрирана на 12 ноември 1999 г.:

7 Тази марка е регистрирана по-специално за следните услуги от клас 36 по смисъла на Ницската спогодба: „Застраховки и финанси, а именно: застрахователни услуги, агенция за обмен на валута; издаване на пътнически чекове и акредитиви; финансови сделки, парични сделки, банково дело; […] управление на банкови и парични потоци по електронни пътища; […] издаване и услуги във връзка с банкови карти, разплащателни карти, кредитни карти, дебитни карти […]; услуги за електронни плащания […]; услуги по финансови транзакции към притежатели на карти посредством банкомати; услуги за потвърждаване и проверка на страните […]; финансова информация чрез всякакви телекомуникационни средства“.

8 В подкрепа на възражението са посочени основанията по член 8, параграф 1, буква б) и параграф 5 от Регламент № 207/2009.

9 На 4 октомври 2016 г. отделът по споровете на EUIPO уважава възражението с мотива, че е съществувала вероятност от объркване по смисъла на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. Той не е разгледал довода по член 8, параграф 5 от този регламент.

10 CCB подава жалба, която е отхвърлена със спорното решение.

11 В това решение първи апелативен състав на EUIPO приема, че сред съответните потребители има отчасти търговци и отчасти крайни потребители или широка общественост, чието ниво на внимание е високо.

12 Що се отнася до съответната територия за преценката на вероятността от объркване, той посочва, че тя обхваща цялата територия на Съюза, като припомня, че констатацията за наличие на вероятност от объркване в една част от Съюза е достатъчна, за да се откаже регистрацията на заявената марка.

13 По-нататък той приема, че поради използването на по-ранната марка съответните френски потребители разпознават тази марка като отнасяща се до картите „CB“. В решението на четвърти апелативен състав на EUIPO от 27 август 2014 г. по преписка R 944/2013-4, постановено в производство по възражение със страни Groupement des cartes bancaires и CCB по повод на словния знак „CCB“, за който е поискана регистрация като марка на Европейския съюз, вече било установено, че словната марка „CB“ се ползва с добра репутация във Франция за услуги от клас 36 по смисъла на Ницката спогодба. Доказателствата, представени от Groupement des cartes bancaires по настоящото дело, потвърждавали запазването на тази репутация.

14 Що се отнася до сравняването на конфликтните знаци, като взема предвид добрата репутация на по-ранната марка във Франция, първи апелативен състав на EUIPO приема, че въпреки силно стилизирания си характер тази марка била възприемана като групата от букви „CB“. Относно заявената марка фигуративният елемент на последната бил само второстепенен спрямо преобладаващия елемент, състоящ се от групата от букви „CCB“.

15 От това следвало, че между конфликтните знаци съществува определено визуално сходство. Освен това във фонетично отношение тези знаци били сходни в степен, по-висока от средната. За разлика от това в концептуално отношение не било възможно да се направи сравнение.

16 Първи апелативен състав на EUIPO приема, че предвид идентичността на услугите, обозначени с конфликтните знаци, сходството между тези знаци и добрата репутация на по-ранната марка във Франция, разликите между конфликтните знаци и нивото на внимание на съответните потребители, което е по-високо от средното, не са достатъчни, за да се изключи вероятността от объркване.

17 Той добавя, че фактът, че някои от обозначените с марката услуги на CCB не се ползват редовно от потребителите, увеличава възможността тези потребители, дори показващите високо ниво на внимание, да бъдат заблудени от неточния им спомен за конфигурацията на конфликтните знаци.

18 Предвид всички тези причини първи апелативен състав на EUIPO приема, че съществува вероятност от объркване във Франция и че поради това отделът по споровете на тази служба правилно е решил да уважи възражението.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

19 На 27 септември 2017 г. CCB подава жалба пред Общия съд.

20 То изтъква по-специално основание за нарушаване на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 С това основание CCB оспорва преценката на първи апелативен състав на EUIPO на отличителния характер на по-ранната марка, неговата преценка на сходството между конфликтните знаци и цялостната преценка на наличието на вероятност от объркване.

21 Що се отнася до отличителния характер на по-ранната марка, CCB упреква първи апелативен състав на EUIPO по-специално че не е идентифицирал надлежно услугите, за които е приел, че тази марка се ползва с добра репутация. Според CCB доказателствата, представени от Groupement des cartes bancaires, не позволяват да се установи репутацията на посочената марка за всички обхванати от нея услуги.

22 Относно преценката на сходството между конфликтните знаци CCB изтъква в частност, че при тази преценка първи апелативен състав на EUIPO неправилно е взел предвид репутацията на по-ранната марка. В спорното решение тази марка била анализирана, като че става въпрос за словна марка. По същия начин знакът, за който е поискана регистрация като марка, бил анализиран въз основа на словния му елемент, без да се отчита неговият фигуративен елемент.

23 Общият съд отхвърля жалбата по същество.

Исканията на страните в производството по обжалване

24 CCB иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да се произнесе по делото или при условията на евентуалност да го върне на Общия съд, и

– да осъди EUIPO и всяка встъпила страна да понесат направените от тях съдебни разноски, както и тези, направени от CCB по настоящото производство и по първоинстанционното производство.

25 EUIPO иска от Съда:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди CCB да заплати съдебните разноски.

По жалбата

Доводи на страните

26 CCB изтъква три основания за обжалване.

27 С първото си основание той упреква Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото в преценката си за наличието на вероятност от объркване и че по този начин е нарушил член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

28 Това основание се състои от четири части.

29 На първо място, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като при преценката на сходството между конфликтните знаци взел предвид репутацията на по-ранната марка и отново взел предвид тази репутация при цялостната преценка на вероятността от объркване. Така той извършил двойно отчитане на отличителния характер на по-ранната марка.

30 ССВ подчертава, че преценката на сходството между конфликтните знаци представлява самостоятелен анализ. Само в рамките на цялостната преценка на вероятността от объркване степента на отличителен характер на по-ранната марка играе роля, подобно на степента на сходство между конфликтните знаци и степента на сходство между разглежданите стоки или услуги.

31 На второ място, Общият съд не се съобразил с фигуративния характер на конфликтните знаци. Той анализирал тези знаци като словни знаци и по този начин пренебрегнал съдебната практика относно член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, според която преценката на сходството между конфликтните знаци трябва да се основава на впечатлението, създадено от същите знаци в тяхната цялост, което очевидно включва фигуративните им елементи.

32 Освен това, като не взел предвид фигуративния характер на конфликтните знаци, Общият съд неправилно претеглил визуалното и фонетичното сравняване на тези знаци. Тъй като разглежданите знаци съдържат логото на съответните предприятия и поради естеството си всяко лого е замислено да послужи като визуален ориентир, Общият съд трябвало да отдаде по-голямо значение на визуалното сравняване. Той надценил значението на фонетичното сравняване.

33 На трето място, Общият съд допуснал грешки при определянето на услугите, за които е приел, че по-ранната марка се ползва с добра репутация и поради което има силно изразен отличителен характер. Констатацията на Общия съд, че силно изразеният отличителен характер на по-ранната марка има връзка с „финансовите дела, с паричните дела и с банковите дела“, не била подкрепена от доказателства, нито била мотивирана. Общият съд основал тази констатация на добрата репутация на по-ранната марка, въпреки че тази репутация била установена само за ограничен брой услуги, обозначени с тази марка. Освен това Общият съд пропуснал да констатира недвусмислено, че първи апелативен състав на EUIPO не е трябвало да се основава на решението на четвърти апелативен състав на тази служба по преписка R 944/2013-4, което се отнася до словните марки на разглежданите предприятия и следователно има предмет, различен от този на настоящото дело.

34 На четвърто място, Общият съд пропуснал да направи цялостна преценка за наличието на вероятност от объркване.

35 Всъщност редица релевантни фактори не били взети предвид. Така фактът, че нивото на внимание на съответните потребители е високо, е трябвало според ССВ да се включи в цялостната преценка за наличието на вероятност от объркване, тъй като това обстоятелство води до по-малка вероятност потребителите да имат непълен спомен за конфликтните знаци и да объркват произхода на услугите, обозначени със заявената марка, с този на услугите, обозначени с по-ранната марка. Вместо обаче да вземе предвид този факт, Общият съд се основал на общо съображение, че съответните потребители имат непълен спомен за конфликтните знаци.

36 Второто основание е за нарушаване на член 36 от Статута на Съда на Европейския съюз, който се отнася до изискването за мотивиране на съдебните решения, приложимо за Общия съд по силата на член 53, първа алинея от този статут.

37 Общият съд пропуснал по-специално да мотивира констатацията си, че по-ранната марка се ползва с добра репутация и по този начин има силно изразен отличителен характер по отношение на финансовите дела, паричните дела и банковите дела. Той не дал никакво обяснение по въпроса как доказателствата за използване на по-ранната марка, които се отнасят конкретно до разплащателните карти, могат да обосноват толкова общ извод.

38 С третото основание, което ССВ изтъква при условията на евентуалност, се твърди, че Общият съд е изопачил фактите и доказателствата, първо, като не е взел предвид фигуративния характер на конфликтните знаци, второ, като се е основал на решението на четвърти апелативен състав на EUIPO по преписка R 944/2013-4 и трето, като е придал на по-ранната марка силно изразен отличителен характер за финансовите, паричните и банковите услуги.

39 Според EUIPO жалбата трябва да се отхвърли.

40 Що се отнася до първата част от първото основание, тя отбелязва, че първи апелативен състав на EUIPO и Общият съд са разгледали графичното изображение на по-ранната марка и правилно са приели, че независимо от стилизирането на тази марка съответните потребители във Франция я възприемат като акроним „CB“.

41 Позоваването на репутацията на по-ранната марка при преценката на сходството между конфликтните знаци било направено само за изчерпателност. Дори тази репутация изобщо да не се вземе предвид в рамките на същата преценка, съображението относно възприемането на по-ранната марка от съответните потребители би било това, което е посочено от Общия съд.

42 Освен това EUIPO счита, че апелативният състав и Общият съд могат да вземат предвид посочената репутация. Той отбелязва, че преценката на сходството на конфликтните знаци не може да се извърши само въз основа на графичното изображение на тези знаци. Всъщност от съдебната практика следвало, че сравняването на посочените знаци трябва да се основава на възприемането от страна на потребителите. Следователно всяко обстоятелство, което може да повлияе на това възприемане, каквото обстоятелство е репутацията на по-ранната марка, било релевантно за посоченото сравняване.

43 Що се отнася до втората част от първото основание, EUIPO изтъква, че повечето доводи на ССВ относно сравняването на конфликтните знаци се отнасят до фактическите обстоятелства, поради което са недопустими.

44 Освен това тя отбелязва, че Общият съд правилно е установил, че стилизирането на по-ранната марка не изпъква в достатъчна степен, за да попречи на съответните потребители да съсредоточат вниманието си върху групата от букви „CB“. Поради това ССВ неправилно упреква Общия съд, че е анализирал конфликтните знаци като словни знаци.

45 Според EUIPO третата част от първото основание трябва да се отхвърли като недопустима, тъй като се отнася до фактическите обстоятелства.

46 Във всички случаи доводите, представени от ССВ в рамките на тази част, били неоснователни.

47 Що се отнася по-специално до взетите предвид услуги, EUIPO счита, че не е необходимо да се установява силно изразен отличителен характер спрямо всички специфични елементи на широка категория стоки или услуги, които разглежданата марка обозначава.

48 Относно четвъртата част от първото основание EUIPO изтъква, че високото ниво на внимание на съответните потребители не изключва възможността тези потребители да имат непълен спомен за конфликтните знаци.

49 Според EUIPO второто основание също трябва да се отхвърли.

50 Общият съд надлежно обяснил отхвърлянето на доводите на ССВ, че не е било доказано, че по-ранната марка има силно изразен отличителен характер по отношение на финансовите, паричните и банковите дела.

51 Всъщност Общият съд посочил, че констатацията на първи апелативен състав на EUIPO за силно изразен отличителен характер на по-ранната марка била подкрепена в достатъчна степен от представените в случая доказателства. От това следвало, че по-конкретно не е необходимо да се разглежда въпросът дали този апелативен състав правилно се е позовал на решението на четвърти апелативен състав на тази служба по преписка R 944/2013-4. Всъщност подобна проверка можела да засегне констатацията за силно изразен отличителен характер на по-ранната марка.

52 Накрая, що се отнася до третото основание, EUIPO счита, че ССВ не е уточнило фактите и доказателствата, за които се твърди, че са изопачени от Общия съд, нито е посочило конкретните части от обжалваното съдебно решение, от които да проличава ясно такова изопачаване.

53 Във всички случаи това твърдение било неоснователно. Противно на твърденията на ССВ, Общият съд взел предвид фигуративния характер на конфликтните знаци и само за изчерпателност се позовал на решението на четвърти апелативен състав на EUIPO по преписка R 944/2013-4, като приел правилно, че по-ранната марка има силно изразен отличителен характер за всички разглеждани услуги.

Съображения на Съда

54 В случай на възражение, основано на по-ранна индивидуална марка, вероятността от объркване по смисъла на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009 означава вероятността потребителите да повярват, че обхванатите от тази марка стоки или услуги и тези, обозначени от заявената марка, произхождат от едно и също предприятие или евентуално от икономически свързани предприятия. Наличието на такава вероятност от объркване следва да се преценява цялостно, като се отчитат всички фактори, релевантни за конкретния случай (решение от 5 март 2020 г., Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO, C-766/18 P, EU:C:2020:170, т. 63 и 67 и цитираната съдебна практика).

55 Тези фактори обхващат по-конкретно степента на сходство между конфликтните знаци и между обозначаваните с тях стоки или услуги, интензитета на репутацията и степента на отличителност на по-ранната марка, присъща или придобита чрез използването ѝ (решения от 24 март 2011 г., Ferrero/СХВП, C-552/09 P, EU:C:2011:177, т. 64 и от 4 март 2020 г., EUIPO/Equivalenza Manufactory, C-328/18 P, EU:C:2020:156, т. 57).

56 По отношение на първата част от първото основание, с която ССВ упреква Общия съд, че неправилно е включил репутацията, а оттам и отличителния характер на по ранната марка в преценката си на сходството между конфликтните знаци, следва да се припомни, че разглеждането на сходството между конфликтните знаци се състои във визуално, фонетично и концептуално сравняване, основаващо се на цялостното впечатление, оставено от тези знаци с оглед на присъщите им качества в паметта на съответните потребители (решение от 4 март 2020 г., EUIPO/Equivalenza Manufactory, C-328/18 P, EU:C:2020:156, т. 71 и цитираната съдебна практика), докато отличителният характер на по-ранната марка се отнася до способността на марката да идентифицира стоките или услугите, за които е регистрирана, като произхождащи от определено предприятие и така същите стоки или услуги да се различат от тези на други предприятия (вж. относно отличителния характер на марките на Европейския съюз решение от 13 септември 2018 г., Birkenstock Sales/EUIPO, C-26/17 P, EU:C:2018:714, т. 31 и цитираната съдебна практика).

57 Що се отнася по-специално до репутацията, следва да се припомни, че марката се ползва от нея, когато тя е известна в съществена част от съответната територия на значителна част от потребителите на обозначените с нея стоки или услуги. В това отношение следва да се вземе

предвид по-специално пазарният дял на марката, интензитетът, географският обхват и продължителността на използването ѝ, както и размерът на инвестициите, направени от предприятието за нейното популяризиране (решение от 28 юни 2018 г., EUIPO/Puma, C-564/16 P, EU:C:2018:509, т. 55 и 56 и цитираната съдебна практика).

58 При това положение, противно на фактора за сходство между конфликтните знаци, този за репутацията и за отличителния характер на по-ранната марка не предполага сравняване между няколко знака, а се отнася само да един знак, а именно този, който възразяващата страна е регистрирала като марка. Тъй като така тези два фактора имат по същество различен обхват, разглеждането на единия от тях не позволява да се направят изводи по отношение на другия. Дори когато по-ранната марка има силно изразен отличителен характер поради нейната добра репутация, това обстоятелство не позволява да се прецени дали и ако това е така, в каква степен тази марка е визуално, фонетично и концептуално сходна със заявената марка.

59 Следователно е неправилно от правна гледна точка да се преценява сходството между конфликтните знаци в зависимост от репутацията на по-ранната марка.

60 В случая в частта от мотивите на обжалваното съдебно решение, отнасяща се до сходството между конфликтните знаци, Общият съд е приел в точки 52 и 53 от това решение, че репутацията и силно изразеният отличителен характер на дадена марка могат да бъдат релевантни за идентифициране на доминиращия елемент в цялостното впечатление, което тя създава. От това в точка 54 от посоченото решение той е стигнал до извода, че с оглед на добрата репутация на по-ранната марка първи апелативен състав на EUIPO с основание е счел, че съответните потребители биха възприели тази марка като словния елемент, състоящ се от съкращението CB. В точка 58 от същото решение той е направил извода, че при сравняването на конфликтните знаци апелативният състав е взел предвид главно този съставен елемент от по-ранната марка.

61 В това отношение следва да се отбележи, че макар определянето на доминиращия елемент на даден знак да може да се окаже релевантно за сравняването на конфликтните знаци (решение от 22 октомври 2015 г., BGW, C-20/14, EU:C:2015:714, т. 37 и цитираната съдебна практика), от това все пак не следва, че репутацията и степента на отличителност на този знак, които се отнасят до същия в неговата цялост, позволяват да се прецени коя съставна част на посочения знак е доминираща при възприемането от съответните потребители.

62 Напротив, Регламент № 207/2009 не може да се разбира в смисъл, че добрата репутация или силно изразеният отличителен характер на дадена марка може да доведе до констатацията, че един от съставните ѝ елементи доминира над друг от нейните елементи за целите на преценката на сходството между конфликтните знаци.

63 В точка 52 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил, че добрата репутация на по-ранната марка може „да повлияе върху възприемането на отношенията между различните елементи“ на тази марка. Добрата репутация на силно стилизирана словна марка като разглежданата по-ранна марка обаче се основава именно на познаването от значителна част от съответните потребители на всички елементи, както словни, така и фигуративни, от които се състои тази марка.

64 От това следва, че като е приел, че от добрата репутация и от силно изразения отличителен характер на по-ранната марка първи апелативен състав на EUIPO е имал основание да направи извода, че тя ще бъде възприемана като словния елемент „CB“, че поради това този словен елемент е доминиращ и че на свой ред той трябва да доминира при преценката на сходството между конфликтните знаци, Общият съд е допуснал грешката при прилагане на правото, описана в точка 59 от настоящото решение. Ето защо първата част от първото основание следва се приеме.

65 Освен това, след като репутацията и отличителният характер на по-ранната марка са разгледани в точки 38—48 от обжалваното съдебно решение и по-нататък в точка 67 от това решение са включени в цялостната преценка за наличието на вероятност от объркване, трябва да се прецени и дали, както твърди ССВ във второто си основание за тази част от извършената от Общия съд проверка, не са изложени достатъчно мотиви.

66 По-специално ССВ упреква Общия съд, че в отговор на доводите му, обобщени в точка 21 от настоящото решение, е констатирал, без да излага достатъчно мотиви за тази констатация, че по-ранната марка се е ползвала с добра репутация и по този начин е имала силно изразен отличителен характер общо за услугите, свързани с „финансовите дела, с паричните дела и с банковите дела“.

67 Съгласно постоянната съдебна практика мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол (решение от 1 декември 2016 г., Klement/EUIPO, C-642/15 P, непубликувано, EU:C:2016:918, т. 24 и цитираната съдебна практика). Въпросът дали мотивите на дадено решение на Общия съд са противоречиви или непълни, е правен въпрос и като такъв може да бъде повдигнат в рамките на производство по обжалване на съдебни актове на Общия съд (решение от 4 март 2020 г., EUIPO/Equivalenza Manufactory, C-328/18 P, EU:C:2020:156, т. 25 и цитираната съдебна практика).

68 В точки 39—41 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изложил подробни съображения, че съдържащата се в спорното решение преценка относно добрата репутация на по-ранната марка може да се приравни на констатацията на първи апелативен състав на EUIPO за наличието на силно изразен отличителен характер на тази марка.

69 По-нататък в точка 44 от това решение той е посочил ясно, че ССВ, макар да не оспорва наличието на добра репутация на по-ранната марка за някои услуги, изтъква, че такава репутация не може да се установи за всички услуги, обозначени с тази марка. В точка 45 от посоченото съдебно решение Общият съд е приел, че за да се отговори на тези доводи на ССВ, следва да се провери дали основно съдържащата се в спорното решение преценка, че по-ранната марка се ползва с добра репутация за общата категория услуги, свързани с „финансовите дела, с паричните дела и с банковите дела“, е обоснована.

70 В точка 46 от същото решение Общият съд е счел, че тази преценка е надлежно обоснована в точки 22—24 от спорното решение, тъй като съдържащите се в тези точки данни показват значението и добрата репутация на по-ранната марка във френската система за разплащания и в придвижването на транзакциите, извършени с банкова карта във Франция.

71 В това отношение се налага изводът, че ССВ правилно е изтъкнало, че значението и добрата репутация на по-ранната марка в системата на транзакциите с банкови карти несъмнено позволяват да се разбере защо Общият съд е счел, че тази марка има повишен отличителен характер за услугите, свързани с плащания с банкови карти, но изобщо не обясняват защо като цяло по-ранната марка има силно изразен отличителен характер в областта на финансовите, паричните и банковите услуги.

72 В този контекст е необходимо да се припомни, че отличителният характер на дадена марка трябва да се преценява в зависимост от обхванатите от нея стоки или услуги и от предполагаемото възприемане сред заинтересованите среди. Следователно степента на отличителност трябва да се определя въз основа по-специално на пазарния дял на съответната марка, интензивността, географския обхват и продължителността на нейното използване и частта от заинтересованите среди, която благодарение на марката разпознава стоките или

услугите като произхождащи от определено предприятие (решения от 22 юни 1999 г., Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, EU:C:1999:323, т. 22 и 23 и от 19 юни 2014 г., Oberbank и др., C-217/13 и C-218/13, EU:C:2014:2012, т. 39 и 41).

73 В точка 46 от обжалваното съдебно решение са посочени такива аспекти, но те се отнасят до пазарния дял на по-ранната марка и интензитета на използването ѝ във Франция, що се отнася по-специално до услугите, позволяващи извършването на транзакции с банкова карта.

74 Както самият Общ съд е констатирал в точка 45 от обжалваното съдебно решение, за да се прецени дали съществува вероятност от объркване в съзнанието на потребителите, следва да се провери отличителният характер на по-ранната марка за услугите, свързани с „финансовите дела“, „с паричните дела“ и „с банковите дела“, тъй като тези услуги са част от обозначените от по-ранната марка услуги, които впрочем са идентични по същество с услугите, обхванати от заявената марка.

75 По-нататък обаче Общият съд не е извършил тази проверка. В точка 46 от обжалваното съдебно решение той само е посочил добрата репутация, с която се ползва по-ранната марка конкретно в подкатегорията на услугите, позволяващи извършването на транзакции с банкова карта. Освен това в точка 47 от това съдебно решение той само е отхвърлил оплакването на CCB относно вземането предвид в спорното решение на решението на четвърти апелативен състав на EUIPO по преписка R 944/2013-4.

76 При това положение в обжалваното съдебно решение не е извършена надлежно преценка за репутацията и отличителния характер на по-ранната марка в зависимост от обозначените с тази марка услуги, свързани с „финансовите дела“, „с паричните дела“ и „с банковите дела“, въпреки че както е видно от точка 45 от обжалваното съдебно решение, именно в зависимост от този по-широк спектър от услуги, обозначени с посочената марка, е трябвало да се прецени дали е налице вероятност потребителите да допуснат грешка, като повярват, че предлаганите от CCB услуги произхождат от Groupement des cartes bancaires или от свързано с него предприятие.

77 От това следва, че изводът на Общия съд в точка 48 от обжалваното съдебно решение, че отличителният характер на по-ранната марка е бил правилно преценен в спорното решение, не е мотивиран в достатъчна степен. Тази непълнота на мотивите опорочава и цялостната преценка за наличие на вероятност от объркване, направена от Общия съд в точка 67 от обжалваното съдебно решение, като тази точка 67 препраща по-специално към посочената точка 48. При тези обстоятелства второто основание трябва да се приеме.

78 С оглед на грешката при прилагане на правото, установена при разглеждането на първата част от първото основание и на непълнотата на мотивите, установена при разглеждането на второто основание, обжалваното съдебно решение трябва да се отмени, без да е необходимо да се разглеждат втората, третата и четвъртата част от първото основание, нито третото основание.

По жалбата пред Общия съд

79 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, когато жалбата е основателна, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

80 В случая Съдът разполага с необходимите доказателства, за да се произнесе по жалбата в първоинстанционното производство.

81 Както бе припомнено в точки 55 и 72 от настоящото решение, отличителният характер на по-ранната марка е релевантен фактор за целите на цялостната преценка за наличието на вероятност от объркване и трябва да се определя в зависимост от обхванатите от тази марка стоки или услуги и от предполагаемото възприемане сред заинтересованите среди.

82 Що се отнася до този фактор, в точки 22—25 от спорното решение първи апелативен състав на EUIPO само е констатирал наличието на добра репутация на по-ранната марка във Франция в сектора на услугите, позволяващи извършването на транзакции с банкова карта. Независимо от явно по-широкия обхват на услугите, обозначени от по-ранната марка, първи апелативен състав на EUIPO не е разгледал отличителния характер на тази марка, като вземе предвид по-общо обозначените от нея услуги.

83 Освен това от точка 30 от спорното решение следва, че първи апелативен състав на EUIPO се е основал на репутацията на по-ранната марка, за да прецени сходството между конфликтните знаци. По съображенията, изложени в точки 58 и 59 от настоящото решение, подобен подход е неправилен.

84 Следователно доводите на CCB, изложени пред Общия съд в рамките на основанието му за нарушаване на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009, тъй като първи апелативен състав на EUIPO е преценил неправилно сходството между конфликтните знаци и не е идентифицирал надлежно услугите, с оглед на които трябва да се прецени отличителният характер на по-ранната марка, са основателни. Ето защо, тъй като това основание трябва да се приеме, спорното решение следва да се отмени.

По съдебните разноски

85 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

86 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, приложим в производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

87 Освен това съгласно 184, параграф 4 от Процедурния правилник, ако не е жалбоподател, встъпилата в първоинстанционното производство страна може да бъде осъдена да заплати съдебните разноски във връзка с производството по обжалване само ако е участвала в писмената или устната фаза на производството пред Съда.

88 В случая Groupement des cartes bancaires, което е встъпила страна в първоинстанционното производство, е подало в секретариата на Съда писмена дуплика, за да отговори едновременно на жалбата и на писмената реплика на CCB. Тази писмена дуплика обаче не е предшествана от писмен отговор от Groupement des cartes bancaires, поради което съобразно с член 175 от Процедурния правилник, съгласно който писмената дуплика има за цел да допълни писмения отговор, същата е квалифицирана като документ, който не е предвиден в този правилник, и вследствие на това не е приложена към преписката.

89 При това положение, въпреки че трябва да се приеме, че Groupement des cartes bancaires не е участвало в производството пред Съда и следователно не може да бъде осъдено да заплати съдебните разноски във връзка с производството по обжалване, Съдът следва да се произнесе по отношение на тази страна относно съдебните разноски, направени в първоинстанционното

производство. Всъщност, тъй като Съдът решава окончателно спора, като се произнася по жалбата в първоинстанционното производство, той следва да се произнесе и по съдебните разноски, направени в същото производство.

90 Тъй като CCB е спечелило делото както в производството по обжалване, така и в първоинстанционното производство и е поискало EUIPO и Groupement des cartes bancaires да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, с оглед на изложеното по-горе следва EUIPO да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски както в настоящото производство по обжалване, така и в първоинстанционното производство и да заплати всички съдебни разноски, направени от CCB в настоящото производство по обжалване, и половината от съдебните разноски, направени от него в първоинстанционното производство. Groupement des cartes bancaires понася направените от него съдебни разноски и половината от съдебните разноски, направени от CCB в първоинстанционното производство.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

1) **Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 6 декември 2018 г., China Construction Bank/EUIPO — Groupement des cartes bancaires (CCB) (T-665/17, EU:T:2018:879).**

2) **Отменя решението на първи апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 14 юни 2017 г. (преписка R 2265/2016-1).**

3) **Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) понася направените от нея съдебни разноски и тези, които са направени от China Construction Bank Corp. в настоящото производство по обжалване, както и половината от съдебните разноски, направени от него в първоинстанционното производство.**

4) **Groupement des cartes bancaires понася направените от него съдебни разноски и половината от тези, направени от China Construction Bank Corp. в първоинстанционното производство.**

Подписи